

РЕШЕНИЕ

№ 4396

гр. София, 29.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 29.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **9170** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, във вр. с чл. 145 -178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба на М. В. Т., с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх. А, ет. 2, ап. 2, депозирана чрез адв. В. В. Ч., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 2, офис 6, сграда срещу решение № 1040-21-867 от 25.08.2021 г. на Директора на Териториално поделение С.-град на НОИ, с което е потвърдено разпореждане № РВ-3-21-00941 836/25.06.2021 г. на ръководител на контрола разходите на ДОО при ТП на НОИ С. град.
Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт и потвърденото с него разпореждане, като счита, че същите са постановени в разрез с материалноправните разпоредби на КСО, при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, несъответствие с целта на закона. Сочи се, че административният орган неправилно е тълкувал и приложил материалноправните разпоредби на КСО. Счита, че неправилно административният орган в разрез на чл. 35 от АПК без да изследва и изясни фактите и обстоятелствата за процесния случай е приел, че [фирма] не е извършвало търговска дейност, респ. че жалбоподателят ми не е извършвал трудова дейност по трудовото правоотношение. Налице били редица доказателства, че М. Т. е бил във валидно трудово правоотношение с [фирма], по което е престарал труд и за което е получавал и трудово възнаграждение, поради това неправилно и незаконосъобразно е прието, че няма качество на осигурено лице по смисъла на § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО във

връзка с чл. 10 от КСО. Не били направени каквито и да е било задълбочени проверки за наличието на някакви търговски, облигационни или други отношения на осигурителя с други дружества и/или държавни органи, а от друга страна, [фирма] вероятно е целяло заобикаляне на трудовото, осигурителното и/или данъчното законодателство, което не можело да бъде в негова вреда. Оспореният акт почивал единствено и само на преположения за липса на дейност на дружеството – осигурител, като не била установен по един несъмнен начин недобросъвестността на жалбоподателя. Като съществено нарушение на процесуалните правила е посочено обстоятелството, че в хода на проверката по разходите на ДОО на дружеството не му е била дадена възможност да вземе пряко участие, което е било от значение за правилното решаване на преписката. Не му били връчени по надлежен ред задължителните предписания по чл. 108 от КСО, както и резултатите от извършените от административния орган проверки. По изложените съображения отправеното до съда искане за отмяна на оспорения административен акт и потвърденото с него разпореждания.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Ч., който заявява, че поддържа подадената жалба по изложените в нея съображения. Подробни доводи относно незаконосъобразността на оспорения акт са изложени и в депозираните по делото писмени бележки. Претендира разноски, съобразно списък на разноските по делото.

Ответникът – Директорът на ТП на НОИ С.-град, в съдебно заседание чрез процесуален представител оспорва подадената жалба и моли същата да бъде отхвърлена, като неоснователна. Подробни доводи са развити в депозираните по делото писмени бележки. Претендира разноски по делото.

Софийска градска прокуратура, не изразяват становище по жалбата.

Административен съд София град, III отделение, 70 състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Липсва спор по фактите по делото, като от доказателства се установява, че въз основа на представени от [фирма] в ТП на НОИ Удостоверения приложение № 9 с данни относно правото на парично обезщетение по болнични листове с № Е20183236014, изд. за периода от 23.11.2018 г. до 29.12.2018 г. вкл. и № Е20181007632, изд. за времето от 22.01.2019 г. до 25.01.2019 г., вкл. на М.Т. са изплатени парични обезщетения за временна неработоспособност за 21 работни дни в размер на 1 199,64 лв.

Предмет на оспорване в настоящото производство е разпореждане № РВ-3-21-00941836/25.06.2021 г. на ръководител на контрола разходите на ДОО при ТП на НОИ С. град, с което на основание чл. 114, ал. 3 и във връзка с чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО е разпоредено на жалбоподателя да възстанови добросъвестно получено парично обезщетение за безработица (ПОБ) за периода от 23.11.2018 г. до 25.01.2019 г. вкл., в размер на 1 199,64 лв., тъй като след извършена проверка по разходите на ДОО на осигурителя [фирма], за периода от 18.07.2016 г. до 31.08.2018 г. било установено, че дружеството не е извършвало търговска дейност и е прието, че за периода от ноември 2017 г. - юли 2019 г. М. В. Т. не е бил осигурено лице по смисъла на чл. 10 от КСО и § 1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на КСО и не е отговарял на изискванията на чл. 40, ал. 1 и ал. 3 от КСО за отпускане на парично обезщетение за временна неработоспособност /ПОВН/.

За да приеме тези обстоятелства административният орган е извършил проверка по разходите на ДОО от контролен орган на ТП на НОИ С. - град на осигурителя [фирма], приключила с Констативен протокол № KB-5-21-00855555/17.12.2020 г. Предвид установеното при проверката в Регистъра на трудовите договори, Търговския регистър и предоставената от ТД на НАП С. град информация, контролният орган на ТП на НОИ е направил обосноващото заключение, че за периода от 2017 г. - 2019 г. не се установяват никакви данни за извършвана дейност от [фирма], респ. получени от него приходи, които да обосновават и доказват достоверността на подадените от името на дружеството данни в Р. и Р..

Горните изводи административният орган базирал на следното: Било констатирано, че от 02.08.2017 г. в Търговски регистър е вписано дружество [фирма] с едноличен собственик на капитала и управляващ Д. Д. П., ЕГН: [ЕГН], което дружеството е с размер на капитал - 2 лв. и адрес на седалище [населено място], [улица]. Съгласно вписване от 01.02.2019 г. в ТР дружеството е с нов едноличен собственик и управител - Й. Н. К. ЕГН: [ЕГН]. Считано от 18.07.2019 г. за едноличен собственик и управител е вписан И. Н. М., ЕГН [ЕГН].

При извършена справка в „Регистър приход“ в информационната система на НОИ било установено, че за периода от месец юли 2018 г. /частично внесени за месеца/ до м. юли 2019 г. вкл. няма данни за внесени дължими осигурителни вноски по фондовете на ДОО. Правени били безуспешни опити да бъде осъществен контакт с действащия управител/представител или служител на дружеството [фирма].

С писма изх. № 1029-21-3107#4/18.04.2019 г. и изх. № 1029-21-3107# 167/26.11.2020 г., била уведомена ТД на НАП - С. град за предприемане на действия по реда на ДОПК. В отговори вх. № 1029-21-3107#27/16.05.2019 г. ТД на НАП - С. град и вх. № Ц1030- 21-1353/15.12.2020 г. от ТД на НАП офис „Център“ се съдържало информация, че съгласно данните съдържащи се в ИС на НАП за [фирма] има подадена ГДД по чл. 92 от ЗКПО за 2017 г. вкл. без деклариран приходи, само с деклариран разходи в размер на 15 293,83 лв. С деклариран подаден годишен отчет за дейност вх. №1265531/29.03.2018 г. към Агенцията по вписвания. От страна на [фирма] нямало подавани ГДД по чл. 92 от ЗКПО и Годишни финансови отчети за периода 2018 - 2019 г. вкл. Предвид това и съгласно разпоредбите на ЗКПО, било прието, че дружеството не е извършвало дейност през годината по смисъла на Търговския закон. Нямало данни за регистрирани фискални устройства, нямало данни за търговски обекти и нямало данни за подавани справки по чл. 73, ал. 1 и 6 от ЗДДФЛ от създаването на дружеството - 02.08.2017 г. до 31.10.2020 г. вкл. Установено било, че дружеството не е било регистрирано по ЗДДС.

От страна на Д. Д. П. в качеството му на едноличен собственик на капитала и управител на дружеството на [фирма] от създаването ѝ на 02.08.2017 г. и до 01.02.2019 г. била представена декларация, в която е посочил, че за периода от 02.08.2017 г. до 28.01.2019 г. не е назначавал лица на трудови договори във фирма [фирма] и не е извършвал търговска дейност с фирма [фирма].

От страна на контролните органи на ТП на НОИ — С. град и на основание чл. 44-46 от АПК, с цел гарантиране на осигурителните права на лицата, са изготвени и изпратени задължителни предписания до двете наети лица в дружеството, в това число и до М. В. Т. за представяне на трудово-правни документи за изясняване на трудовата му заетост, в дружеството.

При явяването си М. В. Т. бил деклариран и по отношение на двете дружества -

[фирма] и [фирма], че е полагал труд на длъжност “мениджър проект“, като естество на извършвана работа е “координиране на доставки и плащания“, за свое работно място посочва: [населено място], [улица]. Посочил е А. А. Т. като лице което представлява работодателя. По отношение на начина на изплащане на трудовото възнаграждение е посочил, че получавал парите си на ръка, ката не е подписвал разплащателни ведомости, като лице с което е полагал труд посочва Е. П..

Предвид резултатът от извършените проверки на [фирма] и липсата на доказателства за извършвана стопанска дейност от дружеството, респ. трудова дейност от лицата, за които има подадени данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, контролните органи, са приели, че те не са осигурени лица, в това число и жалбоподателя.

На основание чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО на осигурителя [фирма], ЕИК[ЕИК] са издадени Задължителни предписания № ЗД-1-21-00855565/17.12.2020 г. за заличаване на подадените данни за осигурителен стаж и осигурителен доход в регистъра на осигурените лица за периода 23.11.2017 г. до 29.07.2019 г. вкл., в т.ч. и за С. Н..

След изтичане на срока за изпълнение на влезлите в сила задължителни предписания по чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО, били предприети действия от контролните органи на ТП на НОИ-С. град, в рамките на предоставената им от закона компетентност, за служебно заличаване по реда на чл. 3, ал. 13 от Наредба № Н-8/29.12.2015 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица (отм.) на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, подадени от [фирма] за указания период.

Оспореното в настоящото производство разпореждане на длъжностното лице по осигуряването за безработица № РВ-3-21-00941 836/25.06.2021 г. на ръководител на контрола разходите на ДОО при ТП на НОИ С. град, с което на основание чл. 114, ал. 3 и във връзка с чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО е разпоредено на жалбоподателя да възстанови добросъвестно получено парично обезщетение за временна неработоспособност (ПОВН) за периода от 23.11.2018 г. до 25.01.2019 г. вкл., в размер на 1 199,64 лв. е било обжалвано от страна на М.Т. с жалба вх. № 1012-21-1108 от 23.07.2021 г. и допълнение към жалбата от 06.08.2021 г. въз основа на която е постановено Решение № 1040-21-867 от 25.08.2021 г. на Директора на Териториално поделение С.-град на НОИ, с което същата е отхвърлена като неоснователна и е потвърдено обжалваното разпореждане на ръководителя на контрола на разходите по ДОО.

Обжалваното решение от фактическа страна е мотивирано с оглед на резултата на извършена проверка от НАП и НОИ, приключила с издаване на Констативен протокол № КВ-5-21-00855555/17.12.2020 г. от който се установявало, че от създаването си [фирма] не било извършвало търговска дейност по смисъла на Търговския закон поради което на дружеството били издадени Задължителни предписания № ЗД-1-21-00855565/17.12.2020 г. за заличаване на подадените данни за М. Т. за осигурителен стаж и осигурителен доход в регистъра на осигурените лица за периода от 23.11.2017 г. до 29.07.2019 г. След изтичане на срока за изпълнение на влезлите в сила задължителни предписания, били предприети действия от контролните органи на ТП на НОИ – С.-град, за служебно заличаване на горепосочените данни. От правна страна е прието, че М. Т. не бил осигурено лице съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО и не отговарял на една от кумулативно изискуемите предпоставки по чл. 40, ал. 1 и 3 от КСО за изплащане на парични обезщетения за временна неработоспособност, с оглед

на установените от проверките на ТП на НОИ – С.-град, ТП на НОИ- [населено място] и ТД на НАП нови данни по смисъла на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО, поради което М.Т. следвало да възстанови доброволно полученото парично обезщетение поради общо заболяване за периода от 23.11.2018 г. до 25.01.2019 г. в размер на 1199,64 лв.

По делото освен представените такива с административната преписка, са приобщени и други писмени доказателства представени от жалбоподателя, както и от трети неучастващи по делото лица – [фирма], [фирма] и Агенция „Митници“.

Относно представената от жалбоподателя трудова книжка, същата с оглед на проведено от страна на ответника оспорване по реда на чл. 193 от ГПК е изключена от доказателствения материал по делото с определение постановено в провело се открито съдебно заседание на 29.03.2022 г.

По делото са събрани и гласни доказателствени средства с разпита на свидетеля Е. М. И., които свидетелски показания съдът кредитира при условията на чл. 172 от ГПК, с оглед заинтересоваността на свидетеля от изхода на спора /последната е другият служител на [фирма], за който подадените данни по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО са заличени от НОИ/. От показанията ѝ се утвърждава, че работили заедно с М.Т. във фирма [фирма]. Започнала работа там в края на 2017 година и работила до лятото на 2019 година. Работили в офиса на фирмата, който се намирал на [улица] на първия етаж в дясно. Била назначена като координатор-дейности, а по отношение на М. Т. не знаела на каква длъжност бил назначен, но работата им била сходна. Посочила е, в какво се изразяват нейните трудови задължения, а по отношение на М. Т. е заявила, че те са сходни на нейните, както и, че е извършвал преводи от английски език на български език. В дадените от нея обяснения посочва, че е сключила трудов договор, по който е започнала работа веднага, но екземпляр от трудовия договор, както и каквито и да е било други документи не е получавала.

При така установената фактическа обстановка, Административен съд- София-град направи следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена в срока, от лице с правен интерес от оспорване, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно нейната основателност.

По същество на спора:

Разгледана по същество е основателна.

Жалбата е подадена от лице по чл. 147, ал. 1 от АПК, за което оспореният административен акт създава задължения, при спазване на срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащо на съдебен контрол на основание чл. 118, ал. 1 от КСО решение на Директора на ТП на НОИ – С.-град, поради което е процесуално допустима.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган. При издаването му е спазена предвидената в закона форма, съобразно изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК. Потвърденото разпореждане е издадено от ръководител на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ –С. град, издадено въз основа на извършения последващ контрол по разходите по ДОО. Обжалвано е по административен ред и в резултат на проведено производство по чл. 117, ал. 2, т. 2 от КСО е постановено и оспореното решение. В него са посочени последователно извършените действия, изложени са фактически и правни изводи. Формулиран е ясен диспозитив. Съдържа информация за реда, срока и органа, пред който подлежи на обжалване. В мотивите на акта се съдържат фактическите и правни основания за постановяването му, а в

разпоредителната част волеизявлението на органа. Съдът намира обаче, че в производството по административен контрол за законосъобразност са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, представляващи основание за отмяната му, тъй като от страна на административният орган не са изяснени фактите и обстоятелствата по делото с оглед разпоредбата на чл. 35 от АПК.

Оспореното разпореждане представлява индивидуален административен акт и издаването му следва да бъде подчинено на правилата на АПК. Съгласно чл. 35 от АПК, такъв акт се издава след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят обясненията и възраженията на заинтересованите граждани и организации, ако такива са дадени, съответно направени.

В конкретния казус, административният орган е приел за категорично установено, че за лицето не е възникнало основание за осигуряване при този осигурител / [фирма]/. Тази преценка е формирал след извършена проверка по реда на чл. 107 от КСО, в хода на която са издадени задължителни предписания за заличаване на подадените по отношение на жалбоподателя данни по чл. 5, ал. 4 от КСО от осигурителя [фирма]. Заличаването е извършено служебно по реда на чл. 3, ал. 13 от Наредба № Н-8/29.12.2015 г. като е прието, че предписанието не е изпълнено от адресата в указания срок.

В настоящия случай видно от ангажираните по делото доказателства, издадените задължителни предписания № ЗД-1-21-00855565/17.12.2020 г., на основание чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО във връзка с чл. 37, ал. 1 от Инструкцията за реда и начина за осъществяване на контролно-ревизионна дейност от контролните органи на НОИ, с които на осигурителя [фирма] е разпоредено да подаде Декларация за заличаване на неоснователно подадените данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за осигурителен стаж и осигурителен доход в регистъра на осигурените лица за периода от 23.11.2018 г. до 25.01.2019 г. по отношение на М. Т., не са връчени на осигурителя. По делото са ангажирани два броя обратни разписки /л. 81 и л. 82/, от съдържанието на които е видно, че пратките са непотърсени. Съгласно тези данни за административният орган е възникнало задължение да връчи издадените задължителни предписания на осигурителя, чрез залепване на съобщение на таблото на ТП на НОИ – С.-град по реда на чл. 110, ал. 4, изр.2 от КСО.

Разпоредбата на чл. 110, ал. 4 от КСО дава възможност за връчване на разпореждания, актове за начет и задължителни предписания чрез поставяне на съобщение на таблото за обявления в териториалното поделение на НОИ или на интернет страницата на НОИ за срок от 7 дни, когато не може да бъде връчено на отговорните лица лично срещу подпис, чрез лицензиран пощенски оператор с обратна разписка на посочен адрес или на съответния адрес по чл.18а, ал.8 от Административнопроцесуалния кодекс или по електронен път по реда на Закона за електронното управление. В административната преписка липсват каквито и да е доказателства, че административният орган е изпълнил това свое задължение за да се приеме, че връчването е надлежно и задължителните предписания са влезли в сила и са породили желаните правни последици, а именно до законосъобразно заличаване на данните по чл. 4, ал. 5 от КСО по отношение на лицето М.Т..

Т.е. с оглед на изложеното, съдът намира, че заличаването е поискано от страна на ТП на НОИ – С.-град преди влизане в сила на задължителните предписания и преди да са предприети каквито и да е действия по връчването им. При това положение извършеното заличаване не може да породи действие респ. да послужи за служебно заличаване на данните на осигурителя [фирма] в конкретика за М. Т. и оттам не може да послужи като предпоставка за издаване на акт за възстановяване на

добросъвестно получено осигурително плащане при прилагане на хипотезата на чл.114, ал.2, т.2 от КСО – нови данни от значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане на паричните обезщетения за временна неработоспособност поради общо заболяване.

За пълнота на изложението, съдът намира, че дори и административният орган да бе установил, че задължителните предписания са били редовно връчени и са влезли в сила, то налице са отменителните основания по чл. 146, т. 4 от АПК за отмяна на оспорения акт.

Основният спорен въпрос по делото се свежда до това, дали са налице законовите предпоставки, съдържащи се в нормата на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО, за възстановяване на полученото от жалбоподателя М.Т. парично обезщетение за временна неработоспособност, изплатено му във връзка с издадени два болнични листа и съответно дали правилно е ангажирана отговорността му с оглед фактическите установявания на административния орган.

За да разреши така повдигнатия спор, съдът на първо място е необходимо да установи правната рамка, в която се развиват обществените отношения, свързани с възникването и наличието на социално осигуряване, редът за отпускане, изчисляване и изплащане на паричните обезщетения за временна неработоспособност, както и юридическите факти, осъществяването на които законодателят свързва с възникването на отговорността за възстановяване на вече получените от лицата осигурителни плащания в хипотезата на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО.

Съгласно §1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на КСО „осигурено лице“ е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл.4 и чл.4а, ал.1 от КСО, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност, съгласно чл. 10 от кодекса, продължава и през периодите по чл. 9, ал. 2, т.1 - 3 и 5. Според ал. 1 на чл. 10 от КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл.4 или чл.4а, ал.1 от КСО и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ, а според ал. 2 на същата разпоредба осигуряването се прекъсва през периодите, които не се зачитат за осигурителен стаж, независимо, че дейността по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 не е прекратена. Съответно съгласно чл. 5, ал. 1 от КСО осигурител е всяко физическо лице, юридическо лице или неперсонифицирано дружество, както и други организации, които имат задължение по закон да внасят осигурителни вноски за други физически лица. Разпоредбата на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО предвижда, че осигурителите и работодателите периодично представят в НАП данни за осигурителния доход, осигурителните вноски за държавното обществено осигуряване, УЧП, ЗО, ДЗПО, вноските за фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“, дните в осигуряване и облагаемия доход по ЗДДФЛ - поотделно за всяко лице, подлежащо на осигуряване, като в т. 2 е регламентирано и задължение за представяне и на декларация за сумите по отношение задълженията за осигурителни вноски. Съдържанието, сроковете, начинът и редът за подаване и съхраняване на декларациите по ал .4 се определят с наредба, издадена от министъра на финансите, съгласувано с управителя на НОИ, като данните по ал.4 се използват за изчисляване и отпускане на пенсиите, паричните обезщетения и помощите.

В нормата на чл. 40, ал.1 от КСО е регламентирано че осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение вместо възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност и при трудоустрояване, ако имат най-малко 6 месеца осигурителен стаж, като осигурени за този риск.

Съобразно разпоредбата на чл.54к от КСО /в ред. в сила от 01.01.2018 год./ отпускането и изчисляването на паричните обезщетения за временна неработоспособност, трудоустрояване, бременност и раждане и за отглеждане на малко дете и помощите от държавното обществено осигуряване се извършват въз основа на данните по чл.5, ал.4, т.1 и чл.33, ал.5, т.12, както и на данните, декларирани в подадените документи за изплащане на обезщетенията и помощите от държавното обществено осигуряване при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет - Наредбата за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване /НПОПДОО/. Според нормата на чл. 1, ал. 2 от НПОПДОО преценката на правото и определянето на размера на паричните обезщетения и помощите по ал.1 от наредбата се извършва въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, данните от издадените болнични листове и решенията по обжалването им, като се използват и данните от регистъра на осигурителите и самоосигуряващите се лица, регистъра на приходите от осигурителните вноски за държавното обществено осигуряване, регистър „Трудови договори“, регистър „Пенсии“, регистър „Трудови злополуки“, регистър „Професионални болести“, регистър „Парични помощи за профилактика и рехабилитация“ и от регистър „Парични обезщетения и помощи от ДОО“, както и данните от удостоверенията по чл.8, 9 и чл.11, ал.1 и 2 от наредбата. В този смисъл преценката на правото на парично обезщетение се извършва от компетентния административния орган на база данните, съдържащи се в посочените източници на информация.

Както беше посочено в конкретния случай административното решение за възстановяване на добросъвестно получено от М.Т. ПОВН се основава на нормативно регламентираната хипотеза по чл.114, ал. 2, т.2 от КСО – нови данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане на обезщетението. С оглед разпоредбата на чл.40, ал.1 от КСО, такива релевантни данни биха били данните досежно осигурителния статус на лицето от гледна точка качеството му на осигурено лице към деня на настъпване на временната неработоспособност. Съобразно предвидения в чл.54к от КСО и чл. 1, ал. 2 от НПОПДОО ред за отпускане и изчисляване на паричните обезщетения, преценката за правото на парично обезщетение и определянето на неговия конкретен размер се извършва от административния орган на база данните, съдържащи се в посочените източници, между които са и данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО – данните, предоставящи информация и реално отразяващи осигурителния статус на лицата. Липсата на данни за налично социално осигуряване за лицата би обусловило извод за липса на правно основание за изплащане на съответното парично обезщетение. В този смисъл извършването след изплащането на ПОВН заличаване на осигурителна информация /на данни по чл.5, ал.4, т.1 от КСО/, по принцип би релевирало наличието на хипотезата на чл.114, ал. 2, т. 2 - нови данни, относими към правото, размера или срока на изплащане на ПОВН.

Разпоредбата на чл.114 от КСО регламентира възстановяването на неоснователно получени суми от ДОО за осигурителни плащания. В този смисъл независимо дали се касае за недобросъвестно или добросъвестно получени суми за осигурителни плащания, задължение за възстановяването им би възникнало само в случай, че същите са платени при липса на възникнало право за съответното осигурително плащане или при наличието на материалноправна пречка за получаване на плащането, доколкото само в тези случаи осигурителното плащане от средствата на ДОО би било недължимо /неоснователно/. Съотнесено към процесния случай за да се приеме, че изплатеното на М. Т. парично обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване за периода от 23.11.2018 г. до 25.01.2019 г. по представените болнични листове в размер на 1 199,64 лв., е

неоснователно получено от лицето, следва правоприлагащият административен орган да е установил, или че по отношение на лицето не е възникнало материалното право на парично обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване т.е. че не са изпълнени регламентирани в чл.40, ал.1 от КСО кумулативно изискуеми се материалноправни предпоставки /1. лицето да има най-малко 6 месеца осигурителен стаж за осигурения социален риск и 2. лицето, на което се отпуска и изплаща обезщетението, да има качеството на осигурено такова/, или че е налице някоя от хипотезите на чл.46, ал.1 и ал.3 от КСО, изключващи изплащането на ПОВН. Видно от мотивите на разпореждането и на потвърждаващото го решение на Директора на ТП на НОИ – С.-град, възприетото наличие на неоснователно получени суми от жалбоподателя като парично обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване е обосновано със съображения, че преди и към момента на настъпване на неработоспособността М.Т. не е имал качество на осигурено лице по см. §1, ал.1, т.3 от ДР на КСО, с възникнало и съществуващо осигуряване съгласно чл.10, ал.1 от КСО.

Съгласно чл.114, ал. 2 от КСО, добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица, с изключение на изрично предвидените случаи, при които възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение. Следователно законът допуска при наличие на определени нормативно предвидени предпоставки, неоснователно изплатените или изплатените в по-голям от следващия се размер суми за парични обезщетения за временна неработоспособност, да подлежат на възстановяване. Едно от законово регламентирани изключения на правилото, че добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване /на което именно се основава и потвърденото с обжалваното решение Разпореждане на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО/, е възстановяване от осигурените лица на добросъвестно получените суми за осигурителни плащания, когато след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане /чл.114, ал.2, т.2 от КСО/. В КСО не се съдържа легална дефиниция на понятието „добросъвестност“ при получаване на осигурителните плащания. С оглед общите принципи на правото и съгласно трайната съдебна практика, добросъвестността ще е налице когато осигуреното лице е със съзнанието и субективното убеждение, че направените осигурителни плащания му се дължат. Недобросъвестно ще е лицето, което е знаело или предполагало, че няма право да получи съответното плащане. Добросъвестността се предполага до доказване на противното и в тежест на административния орган е да докаже наличието на недобросъвестност при получаване на сумите. В случая в хода са събраните по делото доказателства, в това число представените такива от трети неучастващи по делото лица и събраните гласни доказателствени средства, с оглед на които съдът приема, че М.Т. е осъществявал възложената му трудова дейност и трудови функции като „мениджър проект“ и не може да се обуслови извод за липсата на реално осъществявана трудова дейност от жалбоподателя. От друга страна не са направени каквито и да е било проверки и установявания за това дали реално осигурителя е осъществявал търговска дейност. Доказателства в тази връзка са агажираните от [фирма], [фирма] и Агенция „Митници“ писмени документи за осъществени търговски отношения с посочените дружество и подаване на митнически декларации. Наред с това от страна на жалбоподателя са ангажирани и доказателства от които е видно, че за извършваната от него трудова дейност, последният е получавал възнаграждение по банков път. Не са установени данни да е имало договорености,

целящи заобикаляне на трудовото или осигурителното законодателство и това не може да рефлектира неблагоприятно в правната сфера на осъществяващия трудова дейност в изпълнение на трудов договор работник, за която трудова дейност подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 от КСО и съответно да обуслови отричането на качеството му на осигурено лице по см. на §1, т.3 от ДР на КСО с възникнало осигуряване съгласно чл.10, ал.1 от КСО, респ. до отричане възникването и съществуването на материалното право на осигурено лице да получи осигурителна закрила при настъпването на осигурения социален риск – в конкретния случай на правото по чл.40, ал.1 от КСО на парично обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване.

По изложените съображения съдът приема, че жалбоподателя, като осигурено лице с възникнало право на парично обезщетение по чл. 40, ал.1 от КСО, правомерно е получила парични плащания от ДОО като обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване за периода 23.11.2018 г. до 25.01.2019 г. вкл., в размер на 1 199,64 лв. По делото се събраха доказателства, че дължимите от жалбоподателя вноски за социално и здравно осигуряване, както и за дължимият данък за полученият доход, са били удържани от работодателят, но не са били внасяни. Липсват доказателства, сочещи наличието на подлежащи на възстановяване неоснователно получени от жалбоподателя суми за осигурителни плащания по посочените болнични листове. С оглед на което решение № 1040-21-867 от 25.08.2021 г. на Директора на Териториално поделение С.-град на НОИ, с което е потвърдено разпореждане № РВ-3-21-00941 836/25.06.2021 г. на ръководител на контрола разходите на ДОО при ТП на НОИ – С.-град, като постановени при неправилно приложение на материалния закон и в несъответствие с целта на закона, следва да бъдат отменени, като незаконосъобразни.

По разноските по производството:

Предвид изхода на делото и на основание чл.143, ал.1 от АПК, искането на жалбоподателя за присъждане на направените по делото разноски следва да бъде уважено, като ответника следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателя сумата от 350 лева адвокатско възнаграждение.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК, АССГ, Трето отделение, 70 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на М. В. Т., с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] депозирана чрез адв. В. В. Ч., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 2, офис 6, сграда решение № 1040-21-867 от 25.08.2021 г. на Директора на Териториално поделение С.-град на НОИ и потвърдено с него разпореждане № РВ-3-21-00941 836/25.06.2021 г. на ръководител на контрола разходите на ДОО при ТП на НОИ С. град.

ОСЪЖДА Националния осигурителен институт да заплати на М. В. Т. сумата от 350,00 лв. /триста и педесет лева/, представляваща разноски по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ:

